

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 121 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 56:

Forslag til folketingsbeslutning om privatisering af Statens Konfektion.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 8/3 91. Første behandling 3/4 91. Betænkning 3/5 91).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

*Forhandling***Kim Behnke (FP):**

Det ændringsforslag, vi har stillet fra Fremskridtspartiets side til vores eget forslag, er i al sin enkelhed blot et teknisk ændringsforslag. Vi er nu så langt fremme i folketingssamlingen, at det næppe ville være rimeligt at forlange af regeringen, såfremt vores beslutningsforslag bliver vedtaget, at der med det samme skulle foreligge et lovforslag i denne folketingssamling, og derfor har vi ved hjælp af vores ændringsforslag ændret det sådan, at det bliver i førstkommande, altså i næste, folketingssamling, at et lovforslag i givet fald skal ligge på bordet.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget

vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

*Forhandling***Ebba Strange (SF):**

Jeg skal her fra talerstolen beklage, at der er sket et kommunikationssvigt i SF's folketingsgruppe. Der står i den betænkning, som Forsvarsudvalget har afgivet, at SF hverken ønsker at stemme for eller imod det foreliggende beslutningsforslag.

Jeg kan sige, at gruppen vil stemme imod beslutningsforslaget i overensstemmelse med det, vi sagde ved førstebehandlingen den 3. april 1991, sp. 4017.

Kim Behnke (FP):

Det var jo ærgerligt. Vi havde ellers glædet os over, at Socialistisk Folkeparti skulle vise sig at være i hvert fald på en lineal mere privatiseringsvenligt end regeringen.

Under førstebehandlingen af dette beslutningsforslag var et af hovedargumenterne dels fra forsvarsministeren, dels også fra en lang række af de andre ordførere, at man henholdt sig til, at ifølge en analyse, som er udarbejdet af Den Danske Banks Investmentbankafdeling den 25. april 1989, skulle det være godtgjort, at der ikke var økonomisk basis for at omdanne Statens Konfektion til en privat virksomhed, at foretage en egentlig privatisering.

Det var jeg som ordfører for forslagsstillerne nødt til at tage for pålydende under førstebehandlingen, al den stund den rapport ikke var indgået i det forarbejde, vi havde gjort til dette forslag.

Efterfølgende lykkedes det så at få fat i den pågældende rapport, og det er efter vores mening egentlig ganske interessant at konstatere, hvad man i analysen af Statens Konfektion konkluderer. Jeg tillader mig at citere følgende fra side 2:

»Med baggrund i en gennemgang og analyse af Statens Konfektions nuværende forretningsgrundlag og fremtidige muligheder er der på kommerciel basis grundlag for at anbefale virksomheden omdannet til et selskab. Efter en omdannelse til selskab foreslås Forsvarsministeriet som medejer og med mulighed for, at Forsvarsministeriet inden for en overskuelig fremtid kan afhænde andele eller hele sin aktiekapital til investorerne, som ligeledes vil videreføre virksomheden på et kommercielt grundlag.«

[Kim Behnke]

Se, det er noget ganske andet end det, man forsøgte under førstebehandlingen at slå os forslagsstillere oven i hovedet med, nemlig at denne analyse havde konkluderet, at der ikke var det kommercielle grundlag, som vi mener, og som er baggrunden for, at vi har fremsat beslutningsforslaget. Tværtimod fremgår det tydeligt af det netop citerede, at der er grundlag for at anbefale virksomheden omdannet til et selskab.

Derfor kan det kun undre os, at man netop fra regeringen, som jo har bestilt analysen, stadig væk frem til denne andenbehandling fastholder, at man ikke ønsker at medvirke til en privatisering af Statens Konfektion.

Vi skal ikke i dag, men i morgen behandle en moderniseringsredegørelse fra samme regering, hvori man taler meget varmt om, at der i de kommende år frem mod år 2000 skal ske yderligere privatiseringer af statslige og andre offentlige institutioner, en konklusion og et synspunkt, som vi selvfølgelig fra Fremskridtspartiets side har fuld forståelse for og giver fuld opbakning.

Men så er problemet, når der foreligger et konkret forslag, for mig at se, at det eneste, man har tilbage i regeringen at kunne sige, er: Jamen vi har et forsvarsforlig, og ifølge forsvarsforliget har vi været så ukloge, at vi har ladet os binde til, at en institution som Statens Konfektion ikke må privatiseres, uden at der ville være tale om, at forsvarsforliget er brudt.

Jeg skal gentage, hvad jeg sagde ved førstebehandlingen, nemlig at det historisk set egentlig er en tilfældighed, at Statens Konfektion ligger i Forsvarsministeriet. Statens Konfektion kunne akkurat lige så godt have været henlagt til Indenrigsministeriet, og hvis det havde været tilfældet, havde man ikke haft et forsvarsforlig at hænge dette op på.

Vi har selvfølgelig læst flertallets bidrag i betænkningen, som indstiller forslaget til forkastelse. Det ærgrer os, fordi der var en mulighed for ikke bare at lade noget komme den slunkne statskasse til gode i form af en indtægt fra selve privatiseringen, men – hvad meget vigtigere er efter vores mening – også at sikre Statens Konfektions overlevelse på lang sigt. Man havde en mulighed for at sikre, at medarbejderne fortsat kunne have en god, stor og fremadrettet arbejdsplads. Det er lige præcis det, der er formålet med vores forslag.

Flere og flere erkender oven i købet åbenlyst i pressen, at hvis man bibeholder den nuværende konstruktion omkring Statens Konfektion, vil man meget let komme i den situation, at der inden for nogle år vil ske en afvandring af kundefundlaget, og at Statens Konfektion stille og roligt vil afvikle sig selv. Det synes vi ikke er hensigtsmæssigt. Derfor havde vi set frem til, at man ved dette forslag kunne sikre arbejdspladserne, at man kunne bevare Statens Konfektion som en god virksomhed med et stort og godt kundefundlag. Det ser ikke ud til at være tilfældet.

Vi håber, at vi i en fremtidig folketingsssamling enten kan genfremsætte forslaget eller på anden vis få gennemført en egentlig privatisering af Statens Konfektion.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg skal her ved denne anden og sidste behandling kun for en ordens skyld sige, at jeg er ked af, at hr. Kim Behnke forenkler problemstillingen så enormt i det indlæg, vi lige har hørt. F.eks. er Den Danske Banks redegørelse vedrørende privatiseringsmulighederne gengivet i ultrakort form hos hr. Kim Behnke, uden at nogen af de problemer, som også er knyttet til en privatisering, er berørt, og dem kender hr. Kim Behnke udmærket nu, hvor han har læst rapporten. Den var i øvrigt tilgængelig for Folketingets partier for længe siden, idet den er tilgængeligt Folketingets Forsvarsudvalg, sådan at i hvert fald en del af ordførerne havde kendskab til den i forbindelse med førstebehandlingen.

Hr. Kim Behnke fremstiller det på den måde, at regeringen skulle være modstander af, at der overhovedet sker nogen forandring med Statens Konfektion. Det er jo heller ikke det, der fremgår af betænkningen. Det fremgår, at man opfordrer til at fortsætte bestræbelserne for at omdanne Statens Konfektion til et aktieselskab, f.eks. til et 100 pct. statsligt aktieselskab. En sådan ændring ville i sig selv give Statens Konfektion bedre muligheder for en fornuftig drift end dem, man kender i dag.

Jeg kan her tilføje, at arbejdet med at analysere og forberede grundlaget for en omdannelse af Statens Konfektion er fortsat og vil blive fortsat på baggrund af drøftelser med partierne bag forsvarsforliget, for jeg kan bekræfte, at det er omfattet af forsvarsforliget, og derfor har vi naturligvis et politisk hensyn at tage til en så-

[Forsvarsministeren]

dan aftale. Men i øvrigt agter jeg selvsagt at orientere Forsvarsudvalget om resultaterne af det videre arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 8 (FP) stemte for, 112 (S, KF, V, SF, CD, RV og KRF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 88:

Forslag til lov om forbud mod ophold på og færdsel gennem forsvarrets skydeområder og andre militære områder.

Af forsvarsministeren (Enggaard).

(Fremsat 23/1 91. Første behandling 5/2 91. Betænkning 3/5 91.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om den ressourcemæssige situation ved domstole-

ne og i kriminalforsorgen, herunder om ventetiden ved domstolene, om gennemførte eller påbegyndte indskrænkninger af personalet ved domstolene og kriminalforsorgen samt om følgerne heraf?«

Af Dorte Bennedsen (S) og Ebba Strange (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 18/4 91. Fremme af forespørgslen vedtaget 25/4 91).

*Begrundelse***Dorte Bennedsen (S):**

Denne forespørgsel om domstolenes og kriminalforsorgens ressourceproblemer har været rejst tidligere, men den bortfaldt på grund af valget. På trods af den almindelige travlhed her i maj måned med færdiggørelse af lovarbejdet finder vi det alligevel vigtigt, at Folketinget tager sig tid til en principiel debat om disse problemer.

Spørger man ude i befolkningen, er det første svar, man får, at det i høj grad er krænkende for retsbevidstheden med de lange ventetider. Anstødsstenen er især de lange ventetider i forbindelse med straffesager, ventetider både for berrammelse af sagerne ved domstolene og for afsoning, når dommen er faldet. Folk har svært ved at forstå endsige acceptere, at der f.eks. i voldssager kan gå måneder, ja op til et halvt år, inden de kommer for retten, og at der, når dommen er faldet, igen er lange ventetider, før afsoningen kan begynde.

En ofte hørt reaktion herpå er, at så må man varetægtsfængsle den anklagede, indtil han kan komme for retten, et synspunkt, flere i denne sal også indimellem har givet udtryk for. Om det er der kun at sige, at det er i strid med de helt grundlæggende retsprincipper. Det kan ikke være rigtigt at varetægtsfængsle en anklaget, dvs. en altså principielt uskyldig, i månedsvis med den ene begrundelse, at han ikke kan komme for retten.

Men ventetidspøblemet er ikke kun på straffesagsområdet, men i høj grad også i civilsager. Lad mig blot nævne et område som arbejdsskadesager, hvor der kan gå op til 4-6 år, inden den skadelidte får sin sag afgjort. Det er dybt krænkende for retsbevidstheden. Problemerne kan kun løses på én forsvarlig måde, nemlig ved, at det sikres, at domstolene har ressourcer til en forsvarlig behandling af deres sager, og til forsvarlighed hører også, at de behandles inden for rimelige tidsrammer.